

AGATHA CHRISTIE

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *By the Pricking of My Thumbs*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Δουρίδα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1968. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχναρί, με τον τίτλο «Οι άγγελοι δεν φλυαρούν»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3503-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3512-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Μετάφραση: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μουσικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μουσικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

Αυτό το βιβλίο αφιερώνεται στους πολλούς αναγνώστες αυτής της χώρας αλλά και άλλων χωρών, οι οποίοι μου γράφουν και με ρωτούν:

«Μα τι έγιναν ο Τόμι και η Τάπενς; Τι κάνουν τώρα;»

Στέλνω σε όλους σας τις καλύτερες ευχές μου και ελπίζω να χαρείτε που θα βρεθείτε ξανά με τον Τόμι και την Τάπενς, πολλά χρόνια μεγαλύτερους, αλλά πάντοτε ακαταμάχητους!

Άγκαθα Κρίστι

*Το δάχτυλό μου μυρμηγκιάζει
Κάποιο κακό με πλησιάζει.*

Σαίξπηρ, Μάκβεθ

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	13
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	15

ΒΙΒΛΙΟ 1: Ηλιόλουστη ράχη

1. Η θεία Άντα.....	21
2. «Ήταν το καημένο το παιδί σας;»	30
3. Μια κηδεία.....	45
4. Ο πίνακας ενός σπιτιού	50
5. Η εξαφάνιση μιας γηραιάς κυρίας.....	65
6. Η Τάπενς επί τα ίχνη	76

ΒΙΒΛΙΟ 2: Το σπίτι πλάι στο κανάλι

7. Η καλή μάγισσα	85
8. Σάτον Τσάνσελορ.....	103
9. Ένα πρωινό στο Μάρκετ Μπέιζιν	134

ΒΙΒΛΙΟ 3: Αγνοούμενοι: μία σύζυγος

10. Ένα συνέδριο... και τα παρεπόμενα	149
11. Μποντ Στριτ και δρ Μάρει	162

12. Ο Τόμι συναντά έναν παλιό φίλο	179
13. Ο Άλμπερτ επί τα ίχνη	202

BIBΛΙΟ 4: Here is a Church and here is the Steeple

Open the Doors and there are the People

14. Άσκηση σκέψης	221
15. Μια βραδιά στο πρεσβυτέριο	233
16. Το επόμενο πρωί.....	251
17. Η κυρία Λάνκαστερ.....	261

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η Εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας πρωτοεκδόθηκε το 1968 στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Όπως σωστά παρατήρησε ο κριτικός του Guardian, είναι «θρίλερ και όχι αστυνομικό, και περιπεύει να ειπωθεί πως είναι έξυπνο και συναρπαστικό».

Το βιβλίο βρίσκει μεσήλικες τον Τόμι και την Τάπενς, που είναι οι μόνοι ήρωες της Κρίστι που μεγάλωσαν μαζί της στο πέρασμα του χρόνου.

Το 2005 το βιβλίο μεταφέρθηκε στο σινεμά από τον Γάλλο σκηνοθέτη Πασκάλ Τομάς με τον τίτλο Mon petit doigt m'a dit..., ενώ το 2006 διασκευάστηκε, με την προσθήκη του χαρακτήρα της μισ Μαρπλ, σε επεισόδιο για τη σειρά Marple, στην οποία τον χαρακτήρα της μισ Μαρπλ ενσάρκωνε η Τζεραλντίν Μακγιούαν.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Τάπενς Μπέρεσφορντ

Η παράτολμη ντετέκτιβ έχει πια μεγαλώσει, αλλά δεν έχει ωριμάσει τόσο ώστε να αποφεύγει τις επικίνδυνες περιπέτειες. Μια επίσκεψη σε ένα γηροκομείο, η συνομιλία με μια συμπαθητική γριούλα, ένας ζωγραφικός πίνακας που δείχνει ένα σπίτι πλάι στο κανάλι σε μια ξεχασμένη επαρχία αρκούν για να την κάνουν να αναζητά ένα πρόσωπο που είναι βέβαιη ότι έχει εξαφανιστεί.

Τόμας Μπέρεσφορντ

Ο σύζυγος της Τάπενς. Ανήσυχος για τις ιδέες της αγαπημένης του συζύγου που σχεδόν πάντα καταλήγουν σε μπελάδες. Ούτε αυτή τη φορά θα τον διαψεύσει. Εκείνη κυνηγάει μια εξαφανισμένη ηλικιωμένη γυναίκα, εκείνος την εξαφανισμένη Τάπενς, που τον στήνει ένα βράδυ που ο πιστός τους υπηρέτης ζεσταίνει και ξαναζεσταίνει ένα κοτόπουλο στον φούρνο με αποτέλεσμα να το κάψει.

Κυρία Λάνκαστερ

Μια ηλικιωμένη γυναίκα, πολύ συμπαθητική, ένοικος του οίκου ευγηρίας *Ηλιόλουστη ράχη*. Πίνει γάλα μόνο όταν δεν είναι πληθυσμένο και αναρωτιέται φωναχτά αν το παιδί της Τάπενς είναι θαμμένο πίσω από το τζάκι. Χαρίζει έναν πίνακα στη θεία του Τόμι και μετά εξαφανίζεται. Η Τάπενς όμως δεν ικανοποιείται με τις εξηγήσεις της διευθύντριας του οίκου ευγηρίας και ρίχνεται στα ίχνη της κυρίας Λάνκαστερ και δε θα πουχάσει μέχρι να τη βρει.

Άλις Πέρι

Μια μεσόκοπη γυναίκα με μεγάλη μύτη και προτεταμένο σαγόνι, ίδια με μάγισσα του παραμυθιού. Μια καλή μάγισσα άραγε; Πάντως συμπεριφέρεται με μεγάλη ευγένεια στην Τάπενς, της προσφέρει ένα φλιτζάνι τσάι και αρκετές πληροφορίες για το σπίτι πλάι στο κανάλι. Ένα σπίτι που πουλιά και παιδικές κούκλες έρχονται και πέφτουν στις καπνοδόχους του.

Έιμος Πέρι

Ο σύζυγος της Άλις Πέρι. Έχει κάπως τρομακτική εμφάνιση και ίσως είναι λίγο αργόστροφος. Αγαπάει με πάθος την κηπουρική και κυρίως τις παλιές ποικιλίες των τριαντάφυλλων. Τον βαραίνουν υποψίες για κάποια παλιά ειδικά εγκλήματα που είχαν τάρραξει τη ζωή του χωριού, δεν αποδείχτηκαν όμως ποτέ.

Νέλι Μπλάι

Μια πολυάσχολη κάτοικος του Σάτον Τσάνσελορ, του χωριού που καταλύει εντέλει η Τάπενς. Η κυρία Μπλάι ασχολείται με τα πάντα, με τον στολισμό της εκκλησίας, με τις πολιτικές λέσχες, τους προσκόπους, την ανθοδετική, τη ζωγραφική, την αρχαιολογία και πολλά πολλά άλλα. Ενημερωμένη σχεδόν για όλα όσα αφορούν το χωριό της, δείχνει να παίζει έναν διφορούμενο ρόλο στην ιστορία, αλλά πίσω από τις πράξεις της το κίνητρο είναι... ερωτικό!

Τζέιμς Έκλες

Δικηγόρος που διεκπεραιώνει κάθε είδους υποθέσεις. Ευγενής, κρυψίνους, αξιόπιστος και αξιοσέβαστος, καταφέρνει να γίνεται αόρατος όταν και όπου χρειάζεται.

Κυρία Μπόσκοβαν

Η σύζυγος του ζωγράφου που έκανε τον πίνακα με το σπίτι στο κανάλι. Καλλιτέχνης και η ίδια, γλύπτρια για την ακρίβεια, είναι ευαίσθητη τόσο στα ερεθίσματα του κόσμου τούτου αλλά και κάποιου

άλλου. Οι επεμβάσεις της είναι καίριες αν και όχι πάντα κατανοητές.

Σερ Φίλιπ Σταρκ

Ένας ευγενικός άνθρωπος, πολύ πικραμένος και πολύ λυπημένος. Θυμίζει φιγούρα του Ελ Γκρέκο. Από τους ανθρώπους που αγάπησαν πολύ και το πλήρωσαν ακριβά.

Άιβορ Σμιθ

Παλιός φίλος και αλλοτινός συνεργάτης του Τόμας Μπέρεσφορντ. Μπλέκεται ηρόθυμα στην υπόθεση της εξαφάνισης της Τάπενς και δε θα βγει ζημιωμένος.

ΒΙΒΛΙΟ 1

Ηλιόλουστη ράχη

Η θεία Άντα

Ο κύριος και η κυρία Μπέρεσφορντ έπαιρναν το πρωινό τους. Ήταν ένα συνηθισμένο ζευγάρι. Εκατοντάδες ηλικιωμένα σαν κι αυτούς ζευγάρια έπαιρναν σε ολόκληρη την Αγγλία το πρωινό τους την ίδια εκείνη στιγμή. Επίσης, ήταν και μια συνηθισμένη μέρα όπως είναι οι πέντε στις επτά ημέρες της εβδομάδας: έδειχνε πως το πάει για βροχή αλλά κι αυτό δεν ήταν σίγουρο.

Ο κύριος Μπέρεσφορντ είχε κάποτε κόκκινα μαλλιά. Υπήρχαν ακόμη σημεία κόκκινα, όμως τα περισσότερα είχαν αποκτήσει αυτό το κοκκινωσταχτί χρώμα, το τόσο χαρακτηριστικό των μεσήλικων κοκκινομάλληδων. Η κυρία Μπέρεσφορντ είχε κάποτε μαύρα μαλλιά, μπόλικά και σγουρά. Τώρα ανάμεσα στα μαύρα είχαν φανεί κάτι γκριζες ανταύγειες ριγμένες τυχαία εδώ κι εκεί. Το αποτέλεσμα δημιουργούσε μια μάλλον ευχάριστη εντύπωση. Κάποια στιγμή, η κυρία Μπέρεσφορντ είχε σκεφτεί να τα βάψει, τελικά όμως αποφάσισε ότι προτιμούσε τον εαυτό της όπως τον ήθελε η φύση. Κι έτσι, αντί γι' αυτό, και για να ανεβάσει το ηθικό της, αποφάσισε να δοκιμάσει μια καινούργια απόχρωση κραγιόν.

Ένα ηλικιωμένο λοιπόν ζευγάρι που τρώει το πρωινό του. Ένα συμπαθητικό ζευγάρι χωρίς όμως κάτι το ιδιαίτερο. Έτσι θα σκεφτόταν ένας απλός παρατηρητής. Αν ο παρατηρητής ήταν νέος ή

νέα ίσως να πρόσθετε: «Α ναι, πολύ συμπαθητικοί, αλλά θανατηφόρα πληκτικοί, φυσικά, όπως όλοι οι μεγάλοι άνθρωποι».

Εντούτοις, ο κύριος και η κυρία Μπέρεσφορντ δεν είχαν ακόμη φτάσει σ' εκείνη την ηλικία που θα μπορούσες να τη θεωρήσεις γεροντική. Και δεν είχαν καν ιδέα ότι θα μπορούσαν να θεωρούνται, εξ αυτής της αιτίας, τόσο οι ίδιοι όσο και πολλοί άλλοι, θανατερά πληκτικοί. Βέβαια, μόνο στους νέους συνέβαινε αυτό κι έτσι το ζευγάρι θα σκεφτόταν με κατανόηση ότι οι νέοι δεν ξέρουν τίποτα από τη ζωή. Τα καημενούλια τα παιδιά, αγωνιούσαν, βλέπεις, συνέχεια για τις εξετάσεις, ή τα σεξουαλικά τους, ή πώς θα κατάφερναν να αγοράσουν καταπληκτικά ρούχα, ή να κάνουν στα μαλλιά τους τέτοια αλλόκοτα χτενίσματα ώστε να μην περνάνε απαρατήρητα. Ο κύριος και η κυρία Μπέρεσφορντ πάντως είχαν απλώς την άποψη, ως προς τους ίδιους, ότι είχαν περάσει την πρώτη νεότητα. Ήταν ευχαριστημένοι με τους εαυτούς τους, άρεσε ο ένας στον άλλον και η μια μέρα διαδεχόταν την άλλη με ήρεμο μεν αλλά απολαυστικό τρόπο.

Υπήρχαν βέβαια κάποιες παράξενες στιγμές για τον καθένα υπάρχουν τέτοιες στιγμές. Ο κύριος Μπέρεσφορντ άνοιξε ένα γράμμα, του έριξε μια ματιά και το άφησε κάτω, προσθέτοντάς το στη μικρή στοίβα γραμμάτων κοντά στο αριστερό του χέρι. Έπιασε το επόμενο γράμμα αλλά δεν το άνοιξε. Αντίθετα έμεινε να το κρατάει στο χέρι του. Δεν κοίταζε το γράμμα, κοίταζε την τοστιέρα. Η γυναίκα του τον παρατήρησε για λίγο σιωπηλή πριν μιλήσει.

«Τι τρέχει, Τόμι;»

«Τι τρέχει;» είπε εκείνος αφηρημένα. «Τι τρέχει;»

«Αυτό ακριβώς ρώτησα», είπε η κυρία Μπέρεσφορντ.

«Δεν τρέχει τίποτα», είπε ο κύριος Μπέρεσφορντ. «Τι να τρέχει δηλαδή;»

«Κάτι σκέφτηκες», είπε η Τάπενς επιτιμητικά.

«Δε νομίζω ότι σκέφτηκα οτιδήποτε».

«Κι εγώ σου λέω πως κάτι σκέφτηκες. Συνέβη κάτι;»

«Όχι βέβαια. Τι θέλεις να συνέβη;» και πρόσθεσε: «Ήρθε ο λογαριασμός του υδραυλικού».

«Α, μάλιστα», είπε η Τάπενς κι έλαμψε το πρόσωπό της από κατανόηση. «Πιο ακριβός, φαντάζομαι, απ' ό,τι υπολόγιζες».

«Φυσικά», είπε ο Τόμι. «Πάντοτε είναι».

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δε γίναμε υδραυλικοί», είπε η Τάπενς. «Αν είχες γίνει υδραυλικός, εγώ θα ήμουν υδραυλικά και θα μαζεύαμε μέρα τη μέρα ένα σωρό λεφτά».

«Υπήρξαμε πολύ κοντόφθαλμοι που δεν είδαμε αυτή την πιθανότητα».

«Αυτό ήταν που κοίταγες πριν από λίγο; Τον λογαριασμό του υδραυλικού;»

«Α, μπα. Κοίταξα μια έκκληση για βοήθεια».

«Για παραστρατημένα παιδιά; Για αντιρατσιστικές οργανώσεις;»

«Όχι. Πρόκειται μόνο για άλλον έναν Οίκο που ανοίγει για ηλικιωμένους».

«Ε, τουλάχιστον αυτό είναι κάτι αξιόλογο», είπε η Τάπενς, «μόνο που δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να έχεις τέτοιο ανήσυχο ύφος γι' αυτό».

«Μα δε σκεφτόμουν αυτό».

«Τότε τι στο καλό σκεφτόσουν;»

«Νομίζω ότι αυτό ήταν που με έβαλε σε σκέψεις», είπε ο κύριος Μπέρεσφορντ.

«Σε τι σκέψεις;» είπε η Τάπενς. «Αφού ξέρεις πως τελικά θα μου το πεις».

«Ειλικρινά. Δεν πρόκειται για κάτι σημαντικό. Μόνο να, σκέφτηκα πως ίσως... να, σκέφτηκα τη θεία Άντα».

«Α, κατάλαβα», είπε με άμεση κατανόηση η Τάπενς. «Ναι», πρόσθεσε, τρυφερά, σκεπτικά. «Η θεία Άντα».

Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν. Δυστυχώς είναι αλήθεια ότι στις μέρες μας σε όλες σχεδόν τις οικογένειες υπάρχει το πρόβλημα που θα μπορούσε να λέγεται «θεία Άντα». Το μόνο που αλλάζει είναι το όνομα... θεία Αμέλια, θεία Σούζαν, θεία Κάθι, θεία

Τζόαν. Ονόματα που μπορεί να αναφέρονται σε γιαγιάδες, ηλικιωμένες ξαδέλφες ή ακόμη και αδελφές γιαγιάδων. Υπάρχουν όμως και παρουσιάζουν ένα πρόβλημα με το οποίο πρέπει να ασχοληθεί κανείς. Πρέπει να γίνουν διευθετήσεις. Να βρεθούν και να εξεταστούν κατάλληλα ιδρύματα για τους ηλικιωμένους και να γίνουν πολλές ερωτήσεις. Να ζητηθούν συστάσεις από γιατρούς, από φίλους, που έχουν κι αυτοί δικές τους θείες Άντα οι οποίες «πέρασαν εκεί πολύ καλά, μέχρι να πεθάνουν» στο *Δάφνες του Μπρέξ-χιλ* ή στο *Ωραία λιβάδια του Σκάρμπορο*.

Έχουν περάσει πια οι καιροί που οι θείες Ελίζαμπεθ, Άντα και όλες οι άλλες τέλειωναν ευτυχισμένες τον βίο τους στα σπίτια όπου είχαν ζήσει πολλά χρόνια κι όπου τις φρόντιζαν αφοσιωμένες, αν και κάποιες φορές τυραννικές, γριές υπηρέτριες. Έτσι, και οι δυο πλευρές ήταν ικανοποιημένες με αυτές τις διευθετήσεις. Εξάλλου υπήρχαν και οι αναριθμητοί φτωχοί συγγενείς, οι άπορες ανιψιές, κάτι ημι-καθυστερημένες γεροντοκόρες ξαδέλφες, που όλοι λαχταρούσαν ένα ζεστό σπιτικό με τρία καλά γεύματα την ημέρα και μια ευχάριστη κρεβατοκάμαρα. Υπήρχε αντιστοιχία προσφοράς και ζήτησης και όλα ήταν μια χαρά. Σήμερα, τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Για τις σημερινές θείες Άντα οι διευθετήσεις πρέπει να είναι κατάλληλες για γηραιές κυρίες οι οποίες λόγω της αρθρίτιδας ή άλλων ρευματικών παθήσεων κινδυνεύουν να πέσουν κάτω αν μείνουν μόνες στο σπίτι, ή για όσες πάσχουν από χρόνιες βρογχίτιδες, ή για όσες τσακώνονται με τους γείτονες και βρίζουν τους προμηθευτές.

Δυστυχώς οι θείες Άντα είναι μεγαλύτερος μπελάς από την εκ διαμέτρου αντίθετη πλευρά στην κλίμακα της ηλικίας. Τα παιδιά μπορείς να τα βολέψεις με παιδικούς σταθμούς, ή να τα προσέχουν συγγενείς, ή να πηγαίνουν σε κατάλληλα σχολεία να μένουν στις διακοπές, ή να πάνε σε κατασκηνώσεις, ή να κάνουν βόλτες με πόνη και, αν το καλοξετάσεις, τα παιδιά δε φέρνουν γενικά αντιρρήσεις για τις διάφορες αποφάσεις που παίρνονται γι' αυτά.

Με τις θείες τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η ίδια η θεία της Τάπενς Μπέρεσφορντ, η αδελφή της γιαγιάς της, η θεία Πριμρόουζ, υπήρξε μεγάλος μπελάς. Ήταν αδύνατον να την ικανοποιήσεις. Δεν πρόφταινε να μπει σ' ένα ίδρυμα γνωστό για τις ανέσεις που πρόσφερε σε ηλικιωμένες κυρίες, κι αφού έγραφε κάποια πολύ κολακευτικά γράμματα στην ανιψιά της επαινώντας το συγκεκριμένο ίδρυμα, η αμέσως επόμενη είδηση ήταν ότι το είχε, αγανακτισμένη, εγκαταλείψει απροειδοποίητα.

«Αδύνατον! Δε θα μπορούσα να μείνω ούτε ώρα παραπάνω!»

Μέσα σ' έναν χρόνο η θεία Πριμρόουζ είχε μπει και βγει από έντεκα τέτοια ιδρύματα και τελικά είχε γράψει ότι τώρα είχε γνωρίσει έναν γοπτευτικό νέο. «Ένα πολύ αφοσιωμένο αγόρι. Έχασε τη μητέρα του σε πολύ νεαρή ηλικία και χρειάζεται τη στοργή κάποιου. Νοίκιασα ένα διαμέρισμα και θα έρθει να μείνει μαζί μου. Αυτή είναι μια απόφαση που μας ικανοποιεί και τους δύο. Μας συνδέει αμοιβαία συμπάθεια. Δε χρειάζεται να έχεις πια έγνοιες για μένα, καλή μου Προύντενς. Το μέλλον μου τακτοποιήθηκε. Θα δω αύριο τον δικηγόρο μου καθώς είναι απαραίτητο να φροντίσω τον Μέρβιν, σε περίπτωση που πεθάνω πριν από αυτόν, πράγμα που, βεβαίως, θα είναι φυσιολογικό, αν και σε διαβεβαιώ ότι επί του παρόντος αισθάνομαι απολύτως υγιής».

Η Τάπενς έτρεξε αμέσως στα βόρεια (το γεγονός συνέβαινε στο Αμπερντίν). Την είχε προλάβει όμως η αστυνομία και είχε συλλάβει τον γοπτευτικό Μέρβιν, τον οποίο τύχαινε να ψάχνει κάμποσο καιρό για προσπορισμό χρημάτων με απατηλά μέσα. Η θεία Πριμρόουζ είχε ενοχληθεί αφάνταστα και διαμαρτυρόταν για κατατρογυμό, όμως, όταν βρέθηκε στα δικαστήρια μαζί με άλλες είκοσι πέντε ίδιες υποθέσεις, αναγκάστηκε να αλλάξει απόψεις ως προς τον *protégé* της.

«Ξέρεις, Τάπενς, νομίζω πως πρέπει να πάω να δω τη θεία Άντα. Έχω καιρό να πάω».

«Νομίζω, πράγματι», είπε χωρίς μεγάλο ενθουσιασμό η Τάπενς. «Από πότε έχεις να πας;»

«Θα πρέπει να είναι σχεδόν ένας χρόνος», είπε ο Τόμι αφού πρώτα σκέφτηκε.

«Μπα, πιο πολύ είναι», είπε η Τάπενς. «Νομίζω πως είναι πάνω από χρόνο».

«Τι μου λες! Περνάει τόσο γρήγορα ο χρόνος. Δεν το πιστεύω πως πέρασε τόσος καιρός. Κι όμως, νομίζω πως έχεις δίκιο, Τάπενς», είπε και έδειξε να λογαριάζει. «Τρομερό πράγμα πώς ξεχνιέται κανείς. Νιώθω τόσο απαίσια γι' αυτό».

«Δεν έχεις δίκιο, μου φαίνεται», είπε η Τάπενς. «Στο κάτω κάτω, δεν ξεχνάμε να της στέλνουμε πράγματα και γράμματα».

«Ναι, το ξέρω. Είσαι πολύ εντάξει με όλα αυτά, Τάπενς. Όμως, μερικές φορές διαβάζεις κάτι πράγματα πολύ ανησυχαστικά».

«Σκέφτεσαι αυτά που διάβασες σ' εκείνο το φριχτό βιβλίο που πήραμε από τη δανειστική βιβλιοθήκη», είπε η Τάπενς. «Για το πόσο φριχτή ήταν η κατάσταση για τους καημένους τους γεράκους. Για το τι τράβαγα».

«Νομίζω πως ήταν αλήθειες βγαλμένες από τη ζωή».

«Α, ναι. Προφανώς υπάρχουν τέτοια μέρη. Και υπάρχουν άνθρωποι που είναι εξαιρετικά δυστυχισμένοι, που δεν μπορούν παρά να ζουν δυστυχισμένοι. Αλλά και τι μπορούμε να κάνουμε, Τόμι;»

«Τι άλλο από το να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί; Πολύ προσεκτικοί με τις επιλογές μας, να εξετάζουμε τα πάντα, να έχουμε έναν καλό γιατρό να την προσέχει».

«Δεν υπάρχει καλύτερος από τον γιατρό Μάρει. Αυτό πρέπει να το παραδεχτείς».

«Ναι», είπε ο Τόμι και το πρόσωπό του ξαστέρωσε. «Ο Μάρει είναι πρώτης τάξεως παιδί. Ευγενικός, υπομονετικός. Αν υπήρχε κάποιο πρόβλημα, θα μας ειδοποιούσε αμέσως».

«Επομένως, δε νομίζω ότι πρέπει να ανησυχείς», είπε η Τάπενς. «Πόσων χρόνων είναι τώρα η θεία σου;»

«Ογδόντα δύο», απάντησε ο Τόμι. «Αλλά όχι... νομίζω πως είναι ογδόντα τριών», είπε και πρόσθεσε. «Θα πρέπει να είναι τρομερό να έχεις επιζήσει όλων».

«Έτσι λέμε *εμείς*», είπε η Τάπενς. «*Εκείνοι* δε νιώθουν καθόλου έτσι».

«Δεν μπορείς να ξέρεις».

«Για τη θεία σου την Άντα πάντως το ξέρω. Δε θυμάσαι με τι αγαλλίαση μας ανέφερε τον αριθμό των φίλων της των οποίων επιζεί; Κατέληξε μάλιστα λέγοντας πως: “Όσο για την Έιμι Μόργκαν, έμαθα ότι δεν πρόκειται να αντέξει πάνω από έξι μήνες, αυτή που έλεγε συνέχεια ότι εγώ ήμουν πολύ ασθενική και να που τώρα είναι σχεδόν βέβαιο ότι εγώ θα ζήσω και μετά από αυτήν. Και μάλιστα θα ζήσω αρκετά χρόνια μετά από αυτήν”. Θρίαμβο αυτό ήταν που αισθανόταν σ’ αυτή την προοπτική».

«Παρά ταύτα όμως...» είπε ο Τόμι.

«Καταλαβαίνω», είπε η Τάπενς, «καταλαβαίνω. Παρ’ όλα αυτά όμως αισθάνεσαι πως έχεις καθήκον να πας κι επομένως θα πας».

«Θεωρείς πως έχω άδικο;»

«Δυστυχώς», είπε η Τάπενς, «πιστεύω πως έχεις δίκιο. Απολύτως μάλιστα. Και θα έρθω κι εγώ μαζί σου», πρόσθεσε με μια ελαφριά απόχρωση ηρωισμού στη φωνή της.

«Όχι», είπε ο Τόμι. «Γιατί να το κάνεις; Δεν είναι θεία σου. Όχι, θα πάω μόνο εγώ».

«Κάθε άλλο», δήλωσε η κυρία Μπέρεσφορντ. «Μ’ αρέσει κι εμένα να υποφέρω. Θα υποφέρουμε μαζί. Δε θα σου αρέσει και δε θα μου αρέσει και ούτε φαντάζομαι ότι, έστω και για μια στιγμή, θα ευχαριστηθεί η θεία Άντα. Καταλαβαίνω, όμως, απολύτως ότι αυτό είναι από τα πράγματα που πρέπει να γίνονται».

«Όχι, δε θέλω να έρθεις. Θυμήσου, στο κάτω κάτω, πόσο τρομερά αγενής ήταν μαζί σου την τελευταία φορά».

«Μα δε με πειράζει αυτό», είπε η Τάπενς. «Μπορεί μάλιστα αυτή να ήταν και η μοναδική στιγμή που απόλαυσε την επίσκεψή μας η καημένη η γριούλα μου. Δεν της κράτησα καμιά κακία ούτε για ένα δευτερόλεπτο».

«Εσύ πάντοτε της φερόσουν καλά», είπε ο Τόμι, «παρόλο που δεν τη συμπαθείς και πολύ».

«Κανείς δε γίνεται να συμπαθεί τη θεία Άντα», είπε η Τάπενς. «Και αν θες τη γνώμη μου, ποτέ κανείς δεν τη συμπάθησε».

«Πάντως δεν μπορεί κανείς παρά να νιώθει οίκτο για τους ανθρώπους όταν γερνάνε», είπε ο Τόμι.

«Εγώ μπορώ», είπε η Τάπενς. «Εγώ δεν είμαι σαν και σένα καλόκαρδη εκ φύσεως».

«Εσύ, ως γυναίκα, είσαι ανελέητη», είπε ο Τόμι.

«Ίσως να 'ναι κι έτσι. Άλλωστε οι γυναίκες δεν έχουν χρόνο παρά μόνο για να βλέπουν ρεαλιστικά τα πράγματα. Θέλω να πω ότι για ανθρώπους που είναι καλοί, αισθάνομαι λύπη επειδή γεράσανε ή επειδή είναι άρρωστοι ή για οτιδήποτε. Αλλά, αν δεν είναι καλοί άνθρωποι, τότε το πράγμα διαφέρει και πρέπει να το παραδεχτείς. Αν στα είκοσι είσαι κακός άνθρωπος και το ίδιο κακός στα σαράντα κι ακόμα χειρότερος στα εξήντα και όταν φτάνεις τα ογδόντα σκέτο τέρας, τότε... ειλικρινά δεν καταλαβαίνω γιατί να σε λυπηθεί κάποιος μόνο και μόνο επειδή γέρασες. Τον εαυτό σου δεν τον αλλάζεις, αυτή είναι η αλήθεια. Έχω γνωρίσει ανθρώπους στα εβδομήντα και στα ογδόντα πολύ αξιαγάπητους. Την ηλικιωμένη κυρία Μπόσαμπ, και τη Μαίρη Καρ, και τη γιαγιά του φούρναρη, την καλή μου την κυρία Πόπλετ που ερχόταν και μας καθάριζε το σπίτι. Όλες είναι αξιαγάπτες και γλυκύτετες και γι' αυτές θα έκανα ό,τι μπορούσα».

«Εντάξει, εντάξει», είπε ο Τόμι, «ας είσαι ρεαλίστρια λοιπόν. Αν όμως θέλεις από ευγένεια να έρθεις μαζί μου...»

«Θέλω να έρθω μαζί σου», είπε η Τάπενς. «Στο κάτω κάτω σε παντρεύτηκα για τα καλύτερα και για τα χειρότερα και η θεία Άντα σίγουρα είναι στα χειρότερα. Έτσι λοιπόν, χεράκι χεράκι, θα πάμε μαζί. Και θα της πάω και ένα μπουκέτο λουλούδια και ένα κουτί σοκολατάκια με κρέμα μέσα κι ίσως κι ένα-δυο περιοδικά. Καλά θα κάνεις να γράψεις στη δεσποινίδα πώς-τη-λένε και να πεις ότι θα πάμε».

«Μια μέρα μέσα στην εβδομάδα που μας έρχεται; Θα έλεγα την Τρίτη», είπε ο Τόμι, «αν συμφωνείς κι εσύ».

«Την Τρίτη λοιπόν», είπε η Τάπενς. Πώς τη λένε τη γυναίκα; Δεν μπορώ να θυμηθώ, αυτή τη διευθύνουσα ή την προϊσταμένη ή ό,τι είναι τέλος πάντων. Θυμάμαι αρχίζει με Π».

«Πάκαρντ, μισ Πάκαρντ».

«Σωστά».

«Ίσως αυτή τη φορά να είναι διαφορετικά», είπε ο Τόμι.

«Διαφορετικά; Υπό ποία έννοια;»

«Ω, μα δεν ξέρω. Μπορεί να συμβεί κάτι ενδιαφέρον».

«Μπορεί να συμβεί κάποιο ατύχημα στο τρένο που θα πηγαίνουμε», είπε η Τάπενς και γυάλισαν τα μάτια της.

«Μα γιατί στο καλό θέλεις να μας συμβεί σιδηροδρομικό ατύχημα;»

«Φυσικά και δε θέλω. Μόνο που, να...»

«Τι να;»

«Θα ήταν μια κάποια περιπέτεια, έτσι δεν είναι; Θα μπορούσαμε ίσως να σώσουμε ζωές ή να κάνουμε κάτι χρήσιμο. Χρήσιμο και μαζί συναρπαστικό».

«Άκου ελπίδα!»

«Ξέρω», συμφώνησε η Τάπενς. «Μόνο που κάποιες φορές σου έρχονται κάτι τέτοιες ιδέες».

**Σε σχεδόν όλες τις οικογένειες υπάρχει το πρόβλημα
που θα μπορούσε να λέγεται «θεία Άντα».**

Όταν ο Τόμι και η Τάπενς πήγαν να επισκεφτούν την ηλικιωμένη θεία τους σ' ένα γηροκομείο που έμοιαζε με στοιχειωμένο σπίτι, δεν έδωσαν σημασία στα λόγια της και στην καχυποψία που έδειχνε για τους γιατρούς εκεί μέσα. Στο κάτω κάτω, η θεία Άντα ήταν πάντα μια πολύ στριμμένη γριά.

Όταν όμως η κυρία Λόκετ ανέφερε ένα κοκκινιστό με δηλητηριασμένα μανιτάρια και η κυρία Λάνκαστερ μίλησε για το παιδί που ήταν θαμμένο πίσω από το τζάκι, η Τάπενς άρχισε να ανησυχεί για το τι συνέβαινε σ' αυτόν τον οίκο ευγηρίας. Και βρέθηκε μπλεγμένη σε μια απρόβλεπτη περιπέτεια, από την οποία ο Τόμι κλήθηκε να την ξεμπλέξει. Μια περιπέτεια όπου και η μαγεία έπαιξε τον ρόλο της...

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3503-9

9 786180 135039

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 23579

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ